

THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

MÎRAS

THE FAMILY · 14

Mîras bi gelemperî bi bûyerekê ve girêdayî ye ku ji kêfê bêtir bi êş e. Hema mîna ku jiyan qanûna contrapassoyê ya Dante bişopîne: her bihayê ku tê dayîn bi bihayekî din tê vegerandin.

Lê dîsa jî mîras bilançoya dawî ya mirovekî ye.

Di hundirê wê de ne tenê xanî, hesabên bankê, erebe, zêr an milk hene. Di hundirê wê de bawerî, kodên exlaqî, prensîb, dilsozî, tirs, evîn û awayê ku mirovek hilbijart ku di jiyane re bimeşe hene.

Piraniya mirovan tiştê ku civak wek binirx nas dike li pey xwe dihêlin: xaniyek, hinek tesorûf, tişteki malbatî yê ji bav û kalan, bîranînek.

Hinekên din deyn dihêlin.

Qanûna îtalî, bi mantiqa xwe ya taybet, destûrê dide mîratgiran ku di hin sînoran de mîrasekê red bikin dema ku deyn ji malan zêdetir bin. Ev hema hema naskirineke qanûnî ye ku hin kes berî ku biçin her tiştî dixwin û bi bêrîkên vala diçin.

Lê ez ne parêzer im.

Tu sernavên min ên akademîk tune ne ku nîşan bidim. Ez hîn jî heman zîlam im ku demekê di dursa zimanê îtalî de çar ji deh wergirtibû.

Ya ku min heye ezmûn e. Û ezmûnê hînî min kiriye ku carinan ew ji qanûnê mezintir e û ji dilovaniyê bi xwe daxwazkartir e.

Kesê yekem ku mîraseke rastîn ji min re hişt xwişka min, Teresa, bû.

Penceşêra pankreasê ew tenê di şêst saliya xwe de ji nav me bir.

Ew nezewicî bû. Wê malbateke xwe ava nekiribû. Birayên min, dê û bavê min û ez tenê mîratgirên wê yên rasterast bûn.

Hema salek şûnde, dê û bavê min li pey wê çûn, bi bîst rojan ji hev.

Tiştê ku wan li pey xwe hiştin bû mîraseke ku di navbera min û her du birayên min de, cêwiyên Frega, ku heşt sal ji min piçûktir in, hat parvekirin.

Perwerdeyeke cuda.

Jiyanên cuda.

Nîrxên cuda.

Hêviyên cuda.

Tiştê ku paşê qewimî ne ew bû ku dê û bavê me dixwestin.

Yê herî xurt pêşî tevgeriya. Yekî her tiştê ku dikaribû bibîne girt. Yê din sekinî û temaşe kir ka çawa rastiyên ku qet nediviyabû di nav malbatekê de hebin derdikevin holê.

Mîras, di navbera milk û malên bankê de, nêzîkî yek mîlyon euro dihêje.

Lê pere beşa herî kêrîng a vê çîrokê ye.

Li hember kirinên ku, li gorî min, her sînore baweriya malbatî û berpirsiyariya exlaqî derbas kiribûn, tenê rêyek ji min re mabû: bi rêya pergala dadweriyê li parastinê bigerim û mafên ku ne tenê aîdî min in, lê aîdî zarokên min jî ne, biparêzim.

Dozeke cezayî hatiye vekirin.

Ev rastî bi tenê tê wê wateyê ku delîl hene û ku saziyan ew hêjayî lêkolînê dîtin.

Yên mayî aîdî dadê ne, ne aîdî min.

Ez ê bi sebir li bendê bim.

Min tu carî li tolhildanê negeriyaye.

Min tu carî ev şer ji bo pereyan nekiriye.

Û tam ji ber vê yekê min tu carî nexwestiye bibim dozdarê sivîl ku li tezmînata darayî digere.

Şerê min ne li ser dewlemendkirina xwe ye.

Şerê min li ser parastina navê Frega ye.

Ez red dikim ku bibînim navê malbata min di nav dadgeh, tawanbarî, çavbirçîtî û wêrankirina navxweyî de tê kaşkirin, bêyî ku ez ji bo tiştê ku bawer dikim rast e rabim.

Ew nav aîdî bavê min bû.

Aîdî diya min.

Aîdî xwişka min.

Û rojekê ew ê aîdî wan be ku piştî me tên.

Pere tên û diçin.

Navê malbatê dimîne.

Mîrasa herî binirx a ku min wergirt tu carî bi euroyan nehat pîvan. Ew berpirsiyariya hilgirtina wî navî bi rûmet bû.

Lê êş dimîne.

Ne êşa milk.

Ne êşa hesabên bankê.

Êşa nebûnê.

Êşa mirovên ku me ji wan hez dikir û êdî ne li vir in.

Carinan ez xeyal dikim ku dê û bavê min û xwişka min bi hev re li ser balkoneke dût, li derveyî dîtina me, sekinîne û li vê şanoya mirovî ya ecêb dinêrin ku li jêr wan vedibe.

Û belkî ew dikenin.

Belkî serê xwe dihejin.

Û belkî dibêjin:

«Frega şer didomîne. Ew tu carî nasekine. Ew tam ew zilam e ku kesî li bendê nebû ku ew bibe.»

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂